MANEL LOUREIRO

BRÁNA

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER
Z TAJEMNÉ A LEGENDÁRNÍ GALICIE

Ukázka elektronické knihy

Manel Loureiro

BRÁNA

MANEL
LOUREIRO

BRÁNA

Argo

Přeložila Renáta Sobolevičová

La puerta
Czech edition © Argo, 2021
Published in agreement with Antonia Kerrigan Literary Agency.
© Virtual Publishers S.L. 2020
Translation © Renáta Sobolevičová, 2021
Cover design © Emil Křižka, 2021

ISBN:978-80-257-3501-5 (váz.)
ISBN: 978-80-257-3566-4 (e-kniha)

Ukázka elektronické knihy

Manelovi a Roiovi,
kteří jsou pro mě vším.

Poznámka autora

Mnoho míst, která se vyskytují v této knize, opravdu existuje, stejně tak jako některé z postav. Většina názvů a jmen byla z pochopitelných důvodů změněna.

Část událostí, o nichž příběh pojednává, se skutečně odehrála.

Některé z nich se dějí dodnes.

Právě teď.

1

Někde v Galicii v okolí hory Seixo v šest hodin ráno.

Poslední tři dny z oblohy bez ustání padala voda. Nebylo to jemné mrholení, ani občasné prudké přeháňky, nýbrž hutný a neustávající déšť, velké a těžké kapky, které nepřetržitě dopadaly na již několik hodin nasáklou zem. Voda stékala po střechách, crčela po zdech a přetvářela příkopy u cest v divoké potůčky, z nichž stříkala bílá pěna pokaždé, když narazily na překážku v podobě větví a kamenů, jež unášel proud.

Terénní vůz údržbářských služeb vyjel ze základny a řidič se musel hodně snažit, aby skrz vodopád, který stékal po předním skle, rozpoznal cestu. Stěrače byly před tím lijákem téměř bezmocné. A jako by to všechno nestačilo, kousavá zima venku způsobovala, že vzduch, jejž vydechovali oba pasažéři ve vozidle, zamlžil okénka, a tím je prakticky odřízl od okolního světa.

„Není vůbec nic vidět," zabručel Santiago, zatímco se uveleboval na místě spolujezdce. „A tam nahoře bude ještě horší viditelnost. Měli jsme zůstat doma."

Byl to statný muž, podle některých na svou práci až příliš při těle, jenž se svým hustým vousem, hlubokým pohledem a zabalený do teplé nepromokavé bundy a v pracovní obuvi působil dojmem obrovského rozzuřeného medvěda, kterého se někdo rozhodl upoutat na sedadlo, aby si z něj utahoval. Ve svých čtyřiceti letech zastával v údržbářském týmu roli „provazochodce", což bylo ve firmě, která vyráběla větrné turbíny, poněkud černohumorné označení pro techniky, již šplhali nahoru na sloupy generátorů až k části s lopatkami, aby zde provedli údržbu.

Ukázka elektronické knihy

Santiago se do úzkého prostoru schodiště uvnitř turbíny sotva vešel, a přesto bylo u nich v práci jen málo těch, kdo byli schopní vystoupat na nebezpečné pracoviště více než dvacet metrů nad zemí rychleji než tenhle obr. Ani jemu se však nechtělo lézt nahoru skrz větrnou turbínu uprostřed takové bouřky.

„A co to nechat na zítra?" zamumlal znovu, zatímco mu obočí přeskakovalo, jako by bylo živé.

„Zítra bude stejně odporně jako dneska," odvětil mu jeho kolega a při tom soustředěně hleděl na vozovku. „A další tři dny zrovna tak."

Oba muži jen stěží mohli být rozdílnější: všechno, co bylo na Santiagovi mohutné, bylo na Javierovi drobné. Javier byl mladší než jeho přítel a byl natolik vyzáblý, že působil až křehce. Jeho hlava byla neúměrně velká, což jeho útlý vzhled ještě zdůrazňovalo. Šlo však o uznávaného mechanika turbínových systémů a jeho potemnělý hluboký pohled pročesával vozovku, aniž by mu cokoli uniklo, a zároveň se soustředil na rozhovor.

„Tři dny?" zaúpěl vousáč. „Kdy ten déšť přestane?"

„Explozivní cyklogeneze, tak tomu říkají v televizi," odfrkl řidič a ta slova ze sebe vychrlil, jako by mu zanechávala v ústech pachuť. „Už nevědí, co by vymysleli, aby lidi vyděsili. Tohle je prostě bouřka, která tady byla vždycky, a to je celé. V Galicii v tomhle ročním období zcela běžná. A v tomhle vichru si nemůžeme dovolit mít tři turbíny mimo provoz."

„Vždyť nejsou naše. Patří firmě."

„Firmě, která nás platí, ty chytráku." Javier prudce stočil volant, aby se vyhnul hluboké kaluži vody, a dál vedl vozidlo po napůl zatopené silnici a řítil se u toho rychlostí, která jeho přítele při pohledu na vozovku znepokojovala.

„Zaplatí nám stejně, i když ty turbíny nedáme do pořádku dneska."

„Tak to vysvětli šéfovi." Javier se odvážil na svého spolujezdce během zlomku vteřiny posměšně pohlédnout. „Jo?"

„A co kdyby…?"

„A co kdyby nic," přerušil ho. „Musíme tam dojet a hotovo. Pusť to z hlavy."

„Budeme celí promočení," zašeptal nakonec Santiago poraženým hlasem toho, komu došly veškeré pádné argumenty. A tak se trochu rozmrzele pohroužil do ticha.

Javier si toho skoro nevšiml. Přestože byl zkušený řidič a předstíral, že mu špatné počasí nevadí, zase tolik si nevěřil. Jedna věc byla řídit v té bouřce po hlavní silnici, která byla stále stejně široká a celá vyasfaltovaná, a druhá, když po několika kilometrech začali odbočovat na okresky, které byly čím dál užší a v čím dál horším stavu, až dojeli na úpatí hory Seixo, na jejímž vrcholu více než padesát větrných turbín generovalo výkon téměř třicet pět megawattů. Nissan Navara, který řídil, měl pohon na všechna čtyři kola, ale nikdo nevěděl, v jakém stavu se nacházejí lesní cesty, které vedly až na vrchol, zvlášť po tolika po sobě jdoucích deštivých a větrných dnech.

Vnitřek vozu byl cítit vlhkým oblečením a elektrickým vybavením a lehce páchl vyčpělým tabákem po některém z řidičů, který si za volantem zapálil. Teplo z topení Santiaga uspalo a v rádiu hrály ve smyčce staré rockové klasiky. Byla to Javierova oblíbená stanice, přestože pouštěli pořád dokola to samé, takže už skoro věděl, co bude následovat. Skladba *California Dreamin'* od kapely The Mamas & The Papas zněla uprostřed té stále chladnější a nepříjemnější atmosféry až nemístně radostně.

Obloha byla za úsvitu ještě skoro černá a mezi dešťovými poryvy Javier viděl, jak vítr divoce cloumá eukalypty v příkopech a skrápí vozovku polámanými větvemi a listy. Občas uvnitř vozu zaduněl jako tupý úder kladivem hrom na znamení, že někde tam nahoře uhodil blesk.

A oni směřovali právě na jedno z nejvyvýšenějších míst oblasti. Horu Seixo, žulový balvan posetý stromy uprostřed hornaté krajiny, který se tam vyjímal jako obr mezi trpaslíky. V tom právě spočívala její výjimečnost a zároveň její obrovská náročnost. Dostat se až na vrchol a umístit tam větrné turbíny stálo spoustu hodin práce a obrovské

množství materiálu, ale nakonec se jim to před nějakou dobou povedlo, jakkoli se to neobešlo bez potíží. Množství nehod, zpoždění a nepochopitelných havárií, k němuž během uplynulého roku došlo, by vydalo na celý jeden díl *The Twilight Zone*.

Javier strhl volant, aby objel větev spadlou napříč přes vozovku, přesně ve chvíli, kdy se déšť proměnil v silné krupobití, které bubnovalo jako dávka broků do karoserie terénního vozu. Naštvaně zamručel. Před chvílí vjeli na síť okresních silnic a od té doby postupovali úzkou cestou, která nebyla pořádně vyasfaltovaná po více než třicet let. Najednou prudce zabrzdil, čímž se Santiagovo tělo vymrštilo k palubní desce.

„Co se děje?" zeptal se rozespale. „Už jsme tam?"

Javier místo odpovědi ukázal na vozovku. Odbočka, kudy měli vystoupat na vrchol hory, začínala po pravé straně a vypadala jako všechno, jenom ne cesta. Voda dravě stékala dál, protože bouře přeplnila odtokové kanály, a proud tak hledal nejsnazší způsob, jak z úpatí hory Seixo uniknout. Déšť s sebou unášel kamení a obrovské množství tmavé zeminy, která se všude valila.

Chvíli tam zůstali stát a poslouchali jen stěrače, které stíraly jako o závod, a tiché hučení motoru.

„Obraťme to zpátky," vzdychl nakonec silák. „Tohle nemůžeme vyjet."

„Jasně že můžeme," odvětil mu Javier, ačkoli v jeho hlase i tak zněl nádech pochybnosti.

„Nemám z toho dobrý pocit."

„Vždyť je to jen voda, ty srabe."

„Ne, není. Tohle místo by se mi nelíbilo ani za slunečného dne. Říká se, že tam nahoře jsou duchové."

„Je to jenom hora, ty troubo. A vůbec, nevím, jak velký by musel být duch, aby hnul s tvojí tlustou prdelí. No tak."

„Kromě toho jsme sem do tohohle parku na údržbu nikdy nejeli. V takovém počasí bychom se mohli i ztratit."

Javier vzdychl a obrátil se při tom na svého přítele.

„Uvidíme… Už bylo dost těch výmluv a můžeme pokračovat?"

„Nelíbí se mi to," zmohl se na odpověď Santiago; neměl však již nic dalšího, co by dodal.

Javier zařadil jedničku a zapnul pohon na všechna čtyři kola. Terénní vůz se znovu rozjel a s tím, jak zrychloval a vydával se na cestu, zvedal vodotrysky vody a bahna. Od té chvíle to pěkně házelo.

Nissan Navara burácel a razil si cestu nezpevněnou komunikací. Voda za poslední dva dny stékala s takovou vervou, že se jí podařilo uprostřed štěrku a písku vozovky vyrýt hluboké strouhy. Javier musel řízení věnovat veškerou svou pozornost, aby do těch malých příkopů nevjel. Kdyby se tak stalo, uvízli by na místě a musel by je z té bryndy vytáhnout traktor. To by znamenalo zkejsnout tam v dešti na hodně dlouho, možná i muset tam strávit noc.

A kromě toho si už vůbec nechtěl představovat, jak by si z nich potom utahovali na vedení. Dva sváteční řidiči, kterým se podařilo s autem, co má pohon na všechny čtyři kola, uvíznout na nezpevněné vozovce, kudy před pár měsíci jezdila těžká nákladní technika. To tedy opravdu ne.

Závěsy kol skřípaly pokaždé, když se odrazily od některého z kamenů, které voda spláchla na cestu. Občas krajinu osvětlil ostrý záblesk a následoval hrom, dunící v kabině řidiče. Santiago se silou zachytil dveří, čelisti měl pevně sevřené. Každý z otřesů po cestě se mu přenášel páteří jako šlehnutí bičem.

Krajina kolem nich byla zahalená do stínů. Přestože bylo šest hodin ráno, i tak byla všude kolem tma. Jak dále stoupali, nízké mraky se proměnily v silnou vrstvu našedlé mlhy, z níž občas vykukovaly přízračné obrysy stromu zkrouceného větrem či shluk podivných skalisek. Působilo to dojmem, jak kdyby se na tom bezútěšném a vzdáleném místě shromáždily nadčasové přízraky, jež pozorovaly lopotný výstup obou mužů.

Úsek, který by jim za normálních okolností zabral maximálně dvacet minut, jim trval hodinu. Když dorazili na vrcholek hory, větrák

motoru bzučel a Javier měl po tom vyčerpávajícím boji s volantem ruce celé ztuhlé. Uprostřed husté mlhy vyčnívaly obří sloupy větrných turbín, podobající se monolitům, jež tam mimoděk zanechal některý z dávnověkých kmenů.

„Vypadá to, že déšť trochu ustal," zahuhňal Santiago.

„Vždyť jsem ti říkal, že to nic není," odvětil jeho přítel a v jedné ruce při tom držel tabulku, na které měl poznamenané instrukce k práci, zatímco druhou udržoval vozidlo v rovnováze. „Věže osm a čtrnáct. Už tam skoro jsme."

Nissan Navara se zastavil vedle hustého křovinatého porostu. Déšť a vítr se již zklidnily, a oba muži tak mohli ze zadní části vozu vyndat materiál, aniž by promokli. Naložení jako dva šerpové těžkopádně došli k prvnímu generátoru a otevřeli dvířka v dolní části. Nad hlavami jim zněl pronikavý hukot lopatek ostatních turbín, přestože tahle konkrétní zatvrzele mlčela.

„Je celý tvůj, krasavče," zalaškoval Javier a udělal gesto směrem do tmavého vnitřku sloupu.

Santiago na něj neurčitě pohlédl, ale vecpal se do vstupního otvoru, jak jen to šlo. Na opačné straně začínal svislý tunel se schodištěm, které se ztrácelo v temnotě nejvyšší části. Vstoupil na první schod, náhle se však zarazil, jako by si na něco vzpomněl.

„Poslyš, nechoď beze mě nikam." Jeho hlas se trochu třásl.

„A kam si ksakru představuješ, že bych šel?" rozmáchl Javier pažemi. „Jsou tu jen kameny, křoví a mokro. No tak, vylez tam konečně, a odjedeme odsud co nejdřív."

Santiago zabručel a začal šplhat nahoru, táhl za sebou tašku s nářadím. Občas bylo v dutině jako ozvěna slyšet funění nebo zacinkání kovového klíče, který vrazil do některé z částí nosné konstrukce, ale obojí zhruba po minutě utichlo.

Javier se mezitím naklonil nad kontrolní panel umístěný v dolní části a propojil jej s PDA, aby určil typ poruchy. Obrácený zády k osamělé hoře si poprvé uvědomil, jak moc jsou tam nahoře izolovaní. Nejbližší

obydlené místo se nacházelo v několikakilometrové vzdálenosti a na opuštěném vrcholku oné hory byli jen oni dva a hrstka téměř automatických větrných generátorů. Pro nehodu dost špatné místo.

Chvíli se soustředil na obrazovku. Podle toho, co viděl, způsobilo přepětí, patrně vyvolané bleskem, který udeřil někde poblíž, že se nastavení systému turbíny rozhodilo. Na opravu to nebylo nic složitého, jen trochu zdlouhavého.

A v té chvíli si to uvědomil.

Ticho.

Déšť po všech těch dnech snad poprvé zcela ustal, a dokonce i přestal foukat vítr. Lopatky ostatních větrných generátorů už nehučely a bylo slyšet jenom skapávání vody do louží a bublání potůčků, které stékaly někde v dálce do údolí. Mlha mezitím zhoustla natolik, že nedokázal ani rozpoznat terénní vůz, ačkoli byl zaparkovaný sotva třicet metrů vedle.

Javier ucítil ono podivné svrbění na šíji, ten pocit, že ho pozorují jeden či více lidí. Otočil se a snažil se prozkoumat mlhu, ale v jejích cárech spatřil jen ospalé stíny mohutných balvanů.

Ta těžká mlha, hustá jak bramborová kaše, která zkreslovala všechno, co jej obklopovalo. I zvuk vody v ní zněl jinak.

Pryč. Jděte pryč.

Šepot uprostřed toho ticha zazněl natolik výrazně, že PDA málem upustil na zem. Působil jako mužský hlas, trochu nakřáplý. Hlas starého muže. A zněl naštvaně.

Javier se rychlostí blesku otočil a oči mu přeskakovaly z jednoho místa na druhé. Nebyl si jistý, zda to mumlání opravdu zaslechl, nebo jestli zaznělo jen v jeho hlavě.

„Haló?“ ozval se váhavě. „Kdo je tam?“

Bez odpovědi. Mlha se dál otáčela v líných spirálách a zdálo se mu to, nebo byla ještě hustší než předtím? Neměl, jak by to zjistil.

Potichu zanadával a vrátil se zpět ke svému PDA, když vtom znovu zaslechl hlas. Přesněji řečeno hlasy. Byl to zrychlený, kvapný zlostný

Ukázka elektronické knihy

šepot, ale význam slov mu unikal mezi prsty. Přestože se snažil porozumět tomu, co hlasy říkaly, bylo to stejně zbytečné, jako pokoušet se udržet litr vody holýma rukama.

„Hej!“ zakřičel. „Vylezte!“

Jeho hlas se ztratil v mlze a zachytil ve vlhkosti, která je obklopovala jako závoj.

Javier upustil PDA a prohrábl se taškou s nářadím, až z ní vylovil francouzák. Byl to těžký krám, dvě pídě dlouhý a s tupou hlavou. Jako zbraň to byla ta nejošklivější a nejméně praktická věc, jakou si dokázal představit, ale s klíčem v ruce si připadal bezpečněji.

Vtom se mlha stočila a na vteřinu mohl přísahat, že zhruba dvacet metrů po levé straně spatřil dva obrysy, jak se urychleně vzdalují. Aniž by si rozmyslel, co dělá, vydal se za nimi a klíč držel před sebou jako meč. Svižným krokem se ubíral mezi osamocenými skalisky a trní mu rozdíralo boky tlustých pracovních kalhot. Zem byla na tom místě natolik hrbolatá a ztýraná, že si musel několikrát zajít, aby mohl pokračovat; opatrně u toho našlapoval na kameny porostlé mechem, a tak když znovu zvedl zrak, nebyl si zrovna jistý, kde se nachází.

Větrný generátor zcela ztratil z dohledu a všechno kolem něj vypadalo stejně. Javierovi trvalo několik vteřin, než si uvědomil, že se ztratil.

To bylo jistě nevyhnutelné. Na okamžik zaznamenal nepříjemný svíjivý pocit u kořínků vlasů. Tep mu zrychlil, a i v té zimě cítil, jak se mu francouzák potí a klouže v ruce.

Uklidni se, ty pitomče. Vždyť je to jenom kopec. S reptáním popošel několik metrů a snažil se najít něco, čeho by se zachytil. Byl přesvědčený, že cesta a auto se nacházely po pravé straně, pročež jediné, co musel udělat, bylo jít pořád rovně, až narazí na nažloutlý štěrk vozovky. Odtamtud se prostě vrátí, kudy přišel.

Skutečnost a mlha se však proti němu spikly. Po dobu, která mu připadala nekonečná, postupoval dál, lezl po zmáčených kamenech, až najednou narazil na první věc, která tam vůbec neměla být.

Ukázka elektronické knihy